

tale fra alvorlige Mænd, der med Varme have trængt ind paa dette Forhold. Hade vore Arrefter da ikke deres Historie og virkelig en ganske sørgelig Historie, uagtet saa Lidet derfra er kommet til Offentligheden, og have ikke navnlig Hovedstadens Arrefter deres Historie, der, selv om den var ugrundet, blot derved, at den er kommen tilstede og er troet, er sørgelig og meget ulykkelig virkende baade for Retspleien og for al god Orden i Staten? Mindes den ærede Minister ikke Alt, hvad han vist personlig har maattet høre paa, t. Ex. i den Brand-sag, hvori Folk fra Landjurisdiktionerne her omkring have været implicerede, og hvor jeg tør sige, vi ere flere her tilstede, der med Sorg tilstaae, at vi troe, Omgangen har været, som den ikke burde være, og som den ikke kunde være, naar et slikt Tilfyn var tilladt og var udøvet, og hvad siger nu den ærede Minister? „Arrestvæsenet og Tilfynet med samme er intetsteds i Landet nogen Kommunal-sag;“ men Herregud! om nu saa var, saa er der sandelig paa mange Steder i Landet Meget, der endnu ikke er, som det kan være. Naar man vil følge Rigsdagens Virksomhed i de forløbne tolv Aar, da vil man see, hvor overordentlig Meget i alle Retninger der er forandret til det Bedre ved dens folkelige Tølelse og de derfra udspringende Forholdsregler, som den enten selv ved sit Initiativ eller igjennem den Regjering, der var nødt til at komme den imøde, har bragt tilstede. Forbidet ikke er en Kommunal-sag udenfor Kjøbenhavn, skulde der derfor være Noget til Hinder for at lade den blive det her i Kjøbenhavn, hvor ovenikjøbet Repræsentationen for Borgerne maa forudsættes at være ualmindelig oplyste, dannede, brave og indsigtsfulde Mænd, af hvem der dog i Sandhed ikke kan frygtes Noget, der kunde skade — hvad er det, Ministeriet kalder det? — „den Orden og Disciplin, der nødvendigvis maa findes i Arrefterne“. Troer den ærede Minister ikke, at Retspleien vilde vinde Meget blot derved, at et saadant Tilfyn finder Sted, der gjør det umuligt for mangan en Slyngel baade i og udenfor Pressen at fortælle de affhyeligste, de utroligste og, jeg er temmelig overbevist om, de usandsfærdigste Historier om, hvorledes det gaaer til i Arrefterne? Vilde der ikke være en fuldkommen Sikkerhed for,

at noget Saadant ikke kan finde Sted, og vilde denne Sikkerhed ikke være en Prydelse og en Herlighed for vor Retspleie, vilde den ikke være en Velgjerning, ikke blot for de Dommere, der umiddelbart have med Arrestvæsenet at gjøre, men for os Allesammen? Jeg agter ganske bestemt — og jeg haaber, det ærede Thing vil understøtte denne Sag — at gjøre et specielt Forslag i denne Henseende. — Jeg skal for Diebliffet indskrænke mig hertil.

Brof: Jeg havde ikke tænkt at tage Ordet i nærværende Sag, der, saa forekommer det mig, staaer i en overmaade nær Forbindelse med den, som vi igaar behandlede; jeg havde tænkt mig, at den, paa Grund af sin Vigtighed, vilde gaae til et Udvalg, og paa Grund af sit Forhold til den, vi igaar behandlede, maaskee endog til det samme Udvalg, som i Anledning af den blev besluttet nebsat; jeg kan imidlertid ikke nægte, at den ærede sidste Talers Ytringer have bevæget mig til at tage Ordet. Jeg skal ikke indlade mig paa det Spørgsmaal, hvorvidt det turde være rigtigt at gaae ind paa Borgerrepræsentationens Forslag om, at to Mænd, udvalgte af dens Midte, skulle føre Tilfyn med vore Arrefter; derom kan der maaskee være forskjellige Meninger; jeg skal kun udtale som min Anskuelse, at jeg er tilbøielig til at hylbe de Betragtninger, som Lovudkastets Motiver gjøre gjældende, idet jeg virkelig troer, at en saadan Bestemmelse meget let kunde tilveiebringe Forhold og Kollisioner, der vilde virke skadeligt paa vor Retspleie. Men da der er skeet et saa stærkt Angreb paa vort Arrestvæsen, og da der, saa at sige, gjordes et Dpraab til dem her i Salen, som jo maatte kjende til disse Forhold og til den enkelte specielle Sag, hvortil den ærede Taler saa stærkt henpegede, saa synes det mig at være Pligt, da jeg er i deres Tal, at sige et Par Ord. Det er da netop ved Forhandlingen i Landets Højesteret om den specielle Sag, hvori det bragtes paa Tale, hvorledes det skulde være gaaet til i Arresten for de Landbeboeres Vedkommende, der vare implicerede i hiin Brand-sag, paa det Allerfuldstændigste godtgjort, at man havde gjort sig styldig i umaadelige Overdrivelser, og at det i Sandhed var ved et stærkt